

Г О В О Р

ПРЕДСЕДНИКА СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ ДРАЖИМИРА МАРУШИЋА НА
СВЕЧАНОЈ СЕДНИЦИ СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ ПОВОДОМ
180. ГОДИШЊИЦЕ ДРУГОГ СПРСКОГ УСТАНКА И
ДАНА ОПШТИНЕ 23. ПРИЛА 1995. ГОДИНЕ

Поштовани гости, даме и господо одборници!

Нек нам је срећан Дан наше општине, нек нам је у здрављу и благодостају велика годишњица Другог српског устанка, овог пута на Васкрс, највећи празник православља.

Мило је сваком домаћину кад о важној, и уз то радосној прилици, у свом дому поздравља пријатеље – мило јој искрено и мени, свим мојим сарадницима и суграђанима, да нам је кућа опет пуна драгих лица, уважених званица, проверених пријатеља.

Добро нам дошли:

- представници политичког живота Југославије и Србије,

- представници Војске Југославије, Српске и Румунске православне цркве,

- амбасадори Русије, Румуније и Гане,

- представници општина, привреде, културе и информисања.

Дозволите ми да, овом приликом, са посебним задовољством поздравим наше драге пријатеље из Грчке и Румуније, који су у нашем граду први пут: делегацију Едесе, са којом смо Повељу о пријатељству потписали

21. марта, на дан великог Грчког националног празника и делегацију Румунске области Ђурђу у којој се налази место Херешти, где су кости Војводе Милана Обреновића чуване пуних 165 година.

А ми смо јуче, како то доликује Карађорђевој војводи, команданту устаничке војске, совјетнику и депутату - испратили Милана Обреновића до његове родне Бруснице, да после скоро два века почива уз своје најближе.

Родоначелник династије Обреновић, један од пет славних Вишњиних синова, храбар, mudar и врло цељен Брусничанин, оставио је дубоке трагове за живота, али и после смрти, и не слутећи. Изнедрио је Милоша, потоњег вођу новог устанка и зачетника модерне Српске државе. Кнез Милош је, за узврат, Милановим именом назвао овај град, а Милановчани су му јуче на Градском тргу, открили споменик.

Дозволите ми да, још једном, изразим велику захвалност Румунској влади, епископу Теофану и Румунској цркви, представницима области Ђурђу, општини Хотареле и места Херешти и, наравно, Југословенском амбасадору у Букурешту, за разумевање, предусретљивост и помоћ да кости Војводе Милана вратимо у Србију. Хвала Румунском народу и потомцима Срба, давно настањених на те просторе, за сузе и почести којима су удостојили његов испраћај.

Поштовани пријатељи,

Ово је општина којој је Милан Обреновић ударио темеље још када је 1804. у Брусници основао административни центар. Педесет година касније, кнез Александар Обреновић ће тај центар преселити само пар километара даље, и крај реке Деспотовице основати варош Деспотовац, да би 1859. године, Милошевим Указом, она добила назив Горњи Милановац

Знам да има градова у Србији у чијим темељима је много више векова. Знам и да смо, ми који волимо овај град и овај крај, у понечему субјективни, наглашено емотивни. Али, истина је и то да у овом граду има нечег од Милошеве храбрости и искрености, Миланове добротe и мудрости, Јаковљеве кућевности и да, наша каснија историја, крунисан Милановачким привредним "чудом", није случајност. Јер да јесте, слабости би се ових година сигурно показале. А ми с' знате и сами, нисмо предали ни једног тренутка, нити нам то пада на памет. Напротив...

Инвестирамо и даље, градимо станове и школе, завршавамо систем "Рзав", обнављамо културно-историјске споменике. Наше фабрике опет започињу нове програме. Тако је у Металцу, у Такову, Звезди, Типопластици, Фаду... Знам да нисам све побројао, али то су уосталом Југословенској јавности познате ствари.

Не скривамо, такође, да је наша велика срећа, показало се посебно последњих година, да нам је село постало и опстало. Ако из овог тешког времена буде, а биће важних поука, једна је сигурно да сељака, његову бразду и башту, треба поштовати и неговати, ма каквим се другим изазовима живота окренули. Јер, сељак је био и остао најжилавији у сваком времену.

Било би нескромно, да прећутим да у овој општини и овом граду има још много посла, не само за нас, већ и за генерације које долазе. Јер, подизали смо фабрике, упустили 18 хиљада људи, али, и за њих, и за њихову децу, овај град тек ствара садржаје који живот значе кад се изађе из фабричких капија.

Верујем да ће се Милановац допасти и нашим пријатељима из Едесе, који су нам пре месец дана били изврсни домаћини. Ми, додуше, немамо водопаде, ни грчки "узо", ни бузуки, али имамо расцветалу Шумадију куд год да се окренемо, имамо добру ракију и песму Црнућанки. Едеса и Милановац су Повељом о пријатељству само оверили оно што је историја одавно потврдила - прави пријатељи не окрећу главу ни у добру ни у злу.

Даме и господо!

Примиче се време да кренемо у Таково, да у пољу Таковском засадимо нови храст - да буде симбол слободољубивог српства за наредни век. Прошло је 180 година од

када је Милош подигао Србе на устанак и повео пут модерне Србије. Таковски грм је тада постао, и до данас остао, светиња - баш као што је свето све оно за шта смо се увек борили. Наша је највећа жеља да нови младар листа у миру и да се наши потомци у весељу окупљају под њим.

А они ће, ген им је такав, умети да цене што је створено и да граде још боље. Наше је да чинимо и више него што смо мислили да можемо, јер ово време треба храбро издржати ако хоћемо да будемо део њиховог поноса.

Најбоље, највредније и најупорније, увек треба и наградити. Зато смо и ове године настојали да највиша општинска признања добију баш такви. Од срца им честитам.

Хвала вам свима, још једном, и да се у добром здрављу и благостању састајемо још много година.